

Amics estimats.

Sant Pau parla en una ocasió de que "*hem de fer el bé a tothom, però, sobretot, als germans en la fe*" (Gal. 6,10)

Tots entenem que el fet d'estimar tothom no impedeix que tinguem mostres especials d'afecte amb els nostres familiars. Amb ells ens uneixen llaços de carn i sang. O que ens sentim especialment a gust amb els nostres compatriotes: ens uneix el mateix país, els costums, la cultura, la llengua... És una actitud natural i cristiana.

Si és així, ¿com no haurem d'estimar també d'una manera especial aquells amb qui estem units amb els llaços de la fe? I amb més raó. Perquè els llaços de l'esperit són, fins i tot, més forts que els llaços de la carn. Són els nostres *germans en la fe*.

És clar que això no ens aparta dels altres. Ben al contrari. Aquest esperit de germanor entre els cristians ens obre més fortament a tothom.

Els germans en la fe

Quan arribem a l'**església** trobem altres persones. Potser no les coneixem; però són germans en la fe. Si fos un amic o un germà carnal, certament el saludaríem, tindríem per a ell una mostra d'afecte. ¿Per què no tenir una **salutació**, senzilla si voleu, però cordial amb els "germans en la fe" que s'asseuen al nostre costat, o que trobem al cancell o al banc, quan entrem a l'església.

Tots junts escoltarem la Paraula de Déu. Tots junts ens aproparem al banquet de l'Eucaristia. Tots junts cantarem els mateixos cants. Tots junts fem camí amb Jesús cap al Pare. Tots junts estem animats per un mateix Esperit. Som tots membres d'una mateixa Església. Som germans en la fe. Estretament vinculats els uns amb els altres per la "comunió dels sants". ¿Quedarà estrany que ens saludem? Més aviat seria estrany que no ho féssim, no us sembla?

"Interesseu-vos els uns pels altres". Poc a poc. Sense pressa. Sense neguits. Però, si ens hem saludat a l'església, si ens hem interessat els uns pels altres, serà lògic que ens saludem quan ens trobem pel **carrer**. ¿Per què no? ¿No saludem un amic o un familiar o un company de treball? ¿Per què no podem saludar un "germà en

la fe", amb qui junts hem escoltat la Paraula de Déu i hem combregat.

El fet de trobar-nos a l'església és element importantíssim que ha de contribuir a "humanitzar" les relacions entre els ciutadans. Cada un de nosaltres ha de ser i considerar-se una "**llavor d'humanització**".

Fem-nos una pregunta. Dos, més ben dit. ¿Saludariem "Jesús" si el trobéssim pel carrer? ¿Ens agradaria que ell ens saludés? Recordem que Jesús ha dit: "*Tot el que feu a un d'aquests germans meus, m'ho feu a mi*". Sembla com si avui ens digués: "Saludeu-vos" "Saludeu-me".

Hem de ser prudents; d'acord. Cada u té el seu caràcter i som tots diferents; d'acord. I per tant, no podem exigir ningú, ni podem forçar les situacions; d'acord, d'acord... Però ens cal somniar. I cal avançar en aquesta cordialitat dels uns amb els altres. **No podem "passar"** de ningú, i menys dels nostres "germans en la fe".

Aquesta cordialitat entre nosaltres ¿no és una **predicació** a l'abast de tothom? ¿No és un testimoniatge de que la fe ens uneix i ens fa feliços? Cal somniar. Si ho fem, cada vegada ens trobarem més bé a l'església, amb els "germans en la fe". La nostra Eucaristia serà més viscuda, més valorada, més esperada. I... al carrer, a casa i al treball, s'anirà expandint la joia de la fe, la "llavor d'humanitat".

Fem l'experiència. Cada u a la seva manera; segons l'Esperit li suggereixi. "Interesseu-vos els uns pels altres". No es tracta de "posar-nos en la vida dels altres", que seria fruit de la curiositat, sinó "d'interessar-nos", que és un fruit de l'amor.

I està clar que, quan un estima, no solament saluda. També **prega**. Per això en cada Eucaristia preguem per tots els germans del món. També **ajuda**. I per això col·laborem amb les necessitats dels pobres, i de les missions, etc... Si estimem, arribarem a **donar la vida** pels altres. ¿No va dir Jesús "*Estimeu-vos com jo us he estimat*"?

Aquest clima de "**família**" –la família dels fills de Déu- ha d'anar creixent entre nosaltres. Ens omplirà de joia i de pau. És l'**Esperit Sant** qui ha d'infondre en les nostres comunitats aquest clima familiar. I és que... la caritat, la joia i la pau són els primers i principals fruits de l'Esperit, de la seva presència en nosaltres.